

РЕШЕНИЕ

№ 6326

гр. София, 26.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав, в публично заседание на 26.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

като разгледа дело номер **5408** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.219 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/, вр.чл.195 от ЗУТ.

Образувано е по жалба на А. И. Д., лично за себе си и като настойник на И. П. Д., П. И. Д., П. Г. Д. и Р. Х. А. срещу Акт вх. №Към АС-94-00-443-/1/ от 30.05.2012 г. на кмета на район „С.”-СО.

В съдебно заседание, жалбоподателите А. И. Д., лично за себе си и като настойник на И. П. Д., П. И. Д. и П. Г. Д. поддържат, че жилищната сграда не е опасна и, че не желаят да напуснат дома си.

Ответникът- кметът на район „С.”-СО-чрез процесуалния си представител юрисконсулт П. оспорва допустимостта на жалбата с доводи, че оспореното предписание не е индивидуален административен акт, а част от административното производство по издаване на Заповед №РД-19-1/27.07.2012 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол” и последната, а не даденото предписание, подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. При условията на евентуалност, оспорва основателността на жалбата.

Заинтересованата страна Г. К. С., чрез Е. Н., нейна майка и процесуален представител в производството по делото, изразява становище за основателност на жалбата.

Останалите заинтересовани страни-В. Т. Д., С. Г. Г. и К. К. Б., не депозират писмен отговор по реда и условията на чл.163, ал.2 от АПК, не се представляват в с.з. и не изразяват становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, не взема участие в производството по делото и не изразява становище за законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд-София град, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр. с чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

1. По делото е безспорно от фактическа страна, че жалбоподателите /без Р. Х. А./ обитават цялата двуетажна жилищна сграда „А”, находяща се в [населено място], [улица].

2. За собствеността на апартамент на първи етаж от двуетажната жилищна сграда „А”, находяща се в [населено място], [улица] са налице конкуриращи се титули за собственост, легитимиращи различни лица, като негови собственици:

а/. Жалбоподателят А. Д. се легитимира като собственик на апартамент, с нотариално обявено саморъчно завещание на П. А. Д., вписано в Сл.Вп.-гр.С., Агенция по вписванията, т.4, акт №3/2012 г. и номер от описна книга-№4714/23.03.2012 г., и нот.акт №93, дело №766/1950 г. на I-ви нотариус при Софийски околийски съд, установяващ собствеността на завещателя П. Д., на основание алеаторен договор за покупко-продажба.

б/. Н.акт №12, дело №14/1992 г. на н-с при СРС за покупко-продажба легитимира, като собственици на апартамент, разположен на 1-ви етаж от същата жилищна сграда на В. М. Р..

3. Н.акт №176, дело №1960/1953 г. на I-ви н-с при СОС и удостоверение за наследници №001078/09.07.2010 г. на район „С.”-СО, легитимира, като собственици на апартамент на партерния етаж от същата жилищна сграда, заедно със съотв. идеални части от общите части на сградата и дворното място, в което е изградена, В. Т. Д. и Г. Т. Д..

4. От съдържащата се в адм.преписка и приета по делото като писмено доказателство справка с изх.№8975/06.06.2012 г. на Сл.Вп.-гр.С., Агенция по вписванията, се установява още, че за ид.части от дворното място, процесния апартамент и други обекти в имота са вписани множеството искиви молби:

-искова молба от 09.10.2006 г. на И. П. Д. срещу К. Г. Б., С. П. И. и В. П. И.;

-искова молба от 30.10.2006 г. на И. П. Д. срещу С. С. Б.;

-искова молба от 14.03.2007 г. на А. И. Д. и П. И. К. срещу В. Ма/е/ртин Р., П. Г. Д. и И. П. Д.;

-искова молба от 19.07.2007 г. на А. И. Д. и П. И. К. срещу И. П. Д., С. С. Б. и П. Г. Д.;

-искова молба от 18.12.2008 г. на И. П. Д. и П. Г. Д. срещу В. Т. Д., Г. Т. Д., С. Г. Г. и В. Г. Д. /която видно от удостоверение за наследници №001078/09.07.2010 г. е починала на 29.10.2007 г./;

-искова молба от 04.02.2011 г. на В. Т. Д. и Г. Т. Д. срещу А. И. Д. и П. Г. Д..

5. Във връзка със сигнал на жалбоподателите в настоящото производство и в тяхно присъствие е извършен оглед от служители на СО-район „С.”, за което е съставен Констативен протокол /КП/ от 30.05.2012 г. Констатациите, обективирани в КП са, че: Жилищната сграда е изградена на уличната регулация, с висок сутерен, два етажа и подпокривен етаж; Конструкцията е от носещи тухлени стени, без стоманобетонен скелет; Подовата конструкция е гредоред, а покривната конструкция е дървена /скатен покрив/; Сградата е построена в началото на миналия век северозападната част на сградата е срутена от покрива до сутерена. При срутването са пропаднали баня, тоалетна и част от стълбищна клетка. Останалата част от покривната конструкция е компрометирана-има стърчащи греди, летви, липсва покривна покривка. По всички

фасади има пукнатини в ъглите на сградата, дограмата е в лошо състояние-има изгнили провиснали шурцове, около прозорците има пукнатини.

6. Въз основа на КП и след като се е позовал на това, че процесната сграда не е поддържана в състояние, отговарящо на съществени изисквания на чл.169, ал.1-ал.3 от ЗУТ и, че представлява строеж негоден за ползване, застрашен от самосрутване и застрашаващ живота на обитателите и безопасността на движението, и сградите в съседните имоти, на същата дата-30.05.2012 г., е издадено оспореното в пределите на настоящото производство предписание. С него, кметът на район „С.”-СО е „предписал”, на основание чл.195, ал.3 от ЗУТ, на жалбоподателите /с изключение на Р. Х. А./ и заинтересованите страни- В. Т. Д., С. Г. Г. и К. К. Б. да предприемат незабавни действия за: 1. Опразване на сградата от обитатели, преустановяване достъпа и обезопасяване на сградата, с цел предпазване живота и здравето на гражданите и 2. В 3-дневен срок от връчване на предписанието, собствениците на сградата, находяща се в УПИ Х-17, м.”ГГЦ Зона-17”, с административен адрес: [улица] да предприемат действия по премахването и освобождаването на имота от негодния за ползване и застрашаващ сигурността строеж.

7. П. е съобщено на жалбоподателите /с изключение на Р. Х. А. и П. И. К./ при условията на отказ, със съдействието на органите на МВР. На същата дата-30.05.2012 г., П. И. К. е получила лично препис от предписанието

8. Във вестник „Преса” от 31.05.2012 г. е публикувана статия със заглавие „Рухна сграда в „Б.”, шестима оцеляха по чудо”

9. Жалбата до съда е подадена на 04.06.2012 г.

10. В изпълнение на указанията на съда за представяне на доказателства за компетентността си да издава актове по чл.195, ал.4,5 и 6 ЗУТ-заповед за оправомощаване от кмета на СО, ответникът, чрез процесуалния си представител, в писмо от 10.10.2012 г., излага, че оспореното предписание не е индивидуален административен акт, тъй като служителите при района, включително и кметът нямали право да „водят кореспонденция от собствено име, както и да подписват предписания или каквито и да било други изходящи документи, свързани с получени сигнали”. П. било изготвено от служители на района по чл.196, ал.2 от ЗУТ и подписано от кмета на района, в изпълнение на задължението му по чл.14, ал.3 от Правилника за организация на деловодната дейност и документооборота в СО-район „С.” да подписва цялата изходяща кореспонденция. По същество то било част от административното производство по издаване на Заповед №РД-19-1/27.07.2012 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол”.

11. От приложените към писмото от 10.10.2012 г. заверени преписи от заповеди и писма, и приети по делото като писмени доказателства, се установява, че директорът на Дирекция „Общински строителен контрол” е уведомил ответника-кмета на район „С.”-СО, че процесното предписание носи белезите на индивидуален административен акт, но че е невъзможно искането му за предоставяне на правомощия за конкретния случай да бъде удовлетворено, тъй като делегираните му по ЗУТ и ЗУЗСО правомощията са изчерпателно изброени в Заповед №РД-09-178/19.03.2012 г. , т.ІІІ на кмета на Столична община; Уведомил го е още, че за процесния строеж е издадена неговата Заповед №РД-19-1/27.07.2012 г.

12. От т.ІІІ.9 на Заповед №РД-09-178/19.03.2012 г. се установява, че кметът на Столична община е делегирал правомощията си за назначаване на комисии за установяване състоянието на строежите и за издаване на заповеди по чл.195 и чл.196

от ЗУТ на директора на Дирекция „Общински строителен контрол”.

13. В съответствие с твърденията на жалбоподателите, че са предприели действия по изграждане на падналата част от сградата и от констатациите на в Заповед №РД-19-1/27.07.2012 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол”, се установява, че оспорващите, без строителни книжа, са започнали изграждането на стени от единични тухли в северозападната част на УПИ- над съществуваща каменна зидария и в южна посока от нея-тухлени стени в „Г”-образна форма. Предвид това, с посочената заповед от 27.07.2012 г., директорът на Дирекция „Общински строителен контрол” е наредил, на основание чл.222а, т.1, 3 и 4 от ЗУТ и предоставените му със Заповед №РД-09-178/19.03.2012 г. на кмета на СО правомощия, незабавното спиране изпълнението на всички видове строително-монтажни работи и е забранил достъпа до строеж: „Тухлени стени, изградени от единични тухли”, изпълняван от А. И. Д..

14. Заповед №РД-19-1/27.07.2012 г. е оспорена пред АССГ и към настоящия момент производството по оспорването ѝ не е приключило с окончателен съдебен акт.

15. За изясняване на спора от фактическа страна, по делото служебно са допуснати и извършени две съдебно-технически експертизи /първоначална и повторна/ от вещите лица Н. И. К. и Д. Н. М., и двете със специалност: промишлено и гражданско строителство-конструкции. Видно от приетите по тях заключения, които съдът кредитира като обективни, обосновани, еднопосочни и непротиворечащи на други събрани по делото доказателства, двуетажната жилищна сграда на [улица] с нарушена носимоспособност; не е безопасна при пожар; не отговаря на хигиенните условия за живот и на техническите изисквания на чл.169, ал.1-3 от ЗУТ; Сградата е опасна, както за обитателите си, така и за съседни и случайни минувачи, като с оглед състоянието в което се намира /подробно описано в обстоятелствената част от заключението на ВЛ М./, не е възможно да се поправи и заздравя.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу акт, който обратно на защитната теза на ответника, подлежи на оспорване по съдебен ред. Актът, независимо от неговото наименование-„предписание”, с оглед на съдържанието му и правните последици, към чието пораждане е насочен, представлява заповед по чл.195, ал.6 от ЗУТ. Напълно несъответна-фактически и юридически е и защитната теза на ответника, че оспореното предписание е част от изходящата кореспонденция на районната администрация по издаване на Заповед №РД-19-1/27.07.2012 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол”. Различни са правопораждащите основания и последиците, към които двата акта са насочени. Оспореното предписание е едностранно властническо разпореждане на административен орган-кмета на район „С.”-СО, пораждащо задължение към посочените в него адресати да опразнят и премахнат строежа-процесната сграда, която е станала опасна за обитателите ѝ и трети лица. Заповедта по чл.222а, т.1, 3 и 4 от ЗУТ предписва преустановяване на строително монтажни работи, предприети от жалбоподателя А. Д. с цел опровергаване на констатациите-фактическо основание за издаване на процесното предписание, а именно че процесната сграда е опасна-негодна за ползване, застрашена от самосрутване и застрашаваща сигурността, живота и здравето на обитателите ѝ и трети лица.

Жалбата е подадена от лица, легитимирани да оспорят акта, в качеството на адресати на предписанието и/или носители на вещни права в имота.

Спазен е и преклузивният 14-дневен срок за подаването на жалбата по чл.215, ал.4 от ЗУТ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, но по различни от изложените в нея съображения:

Съгласно чл.195, ал.6 от ЗУТ, кметът на общината издава заповед за премахване на строежи, които поради естествено износване или други обстоятелства са станали опасни за здравето и живота на гражданите, негодни са за използване, застрашени са от самосрутване, създават условия за възникване на пожар или са вредни в санитарно-хигиенно отношение и не могат да се поправят или заздравят.

Това свое правомощие, кметът на общината, на основание § 1, ал.3 от ДР на ЗУТ, може да предостави на заместниците си, на главния архитект на общината и на други длъжностни лица от общинската /районната/ администрация.

В съответствие с установеното по делото от фактическа страна, кметът на общината е упражнил нормативно предвидената възможност за делегация на правомощията си по чл.195 и чл.196, като ги е предоставил на директора на Дирекция „Общински строителен контрол”, но не и на кметовете на райони, поради което и последните са материално некомпетентни да издават заповеди по чл.195 от ЗУТ.

Съгласно чл.146, т.1 АПК, административният акт трябва да е издаден от компетентен орган- по материя, по място и по степен и по време. В съответствие с ТР №2/1991г. на ВС, всяка некомпетентност води до нищожност, като съдът е длъжен да я обяви, дори да липсва искане за това-чл.168, ал.2 от АПК.

Независимо от изхода на спора, предвид състоянието на процесната сграда, установено по делото от приетите заключения по две съдебно-технически експертизи, извършени от вещи лица със специалност П.-конструкции, съдът намира за необходимо да изложи, че е сериозно обезпокоен от бездействието на компетентните административни органи. Ненужно е да напомня, че в С., вече има самосрутила се сграда, отнела два човешки живота, както и самосрутила се тераса, също отнела човешки живот. Процесната сграда е разположена на уличната регулация и при съществуващата опасност от самосрутване, застрашава не само живота на обитателите ѝ, но и на случайни минувачи. Ненужно е да напомня, че човешкият живот и здраве са най-висшите, защитени от закона ценности и бездействието на компетентните административни органи, излагащо ги на риск от настъпването на неотвратими вредни последици, е не само противно на закона, но и неприемливо за легитимните очаквания обществото спрямо органите на държавна власт. Ето защо, съдът счита за свой дълг да изпрати преписи от решението и заключенията на вещите лица на: кмета на Столична община; директора на Дирекция „Общински строителен контрол” и на Регионално звено „Пожарна и аварийна безопасност” при Столична община за предприемане на длъжните от тях в рамките на компетентността им действия.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл.1-во от АПК, Административен съд-София град, II отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА, по жалба на: 1.А. И. Д., лично за себе си и като настойник на И. П. Д.; 2.П. И. Д.; 3.П. Г. Д. и 4.Р. Х. А., Акт вх. №Към АС-94-00-443-/1/ от 30.05.2012 г., издаден от кмета на район „С.”-Столична община, ЗА НИЩОЖЕН.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА, РАЙОН „С.” да заплати по сметка на

Административен съд-София град сумата в размер на 450 /четиристотин и петдесет/ лева, заплатени от бюджета на съда възнаграждения на вещи лица в производството по делото.

ПРЕПИСИ от решението и заключенията на вещите лица по делото ДА СЕ ИЗПРАТЯТ НЕЗАБАВНО на: кмета на Столична община; директора на Дирекция „Общински строителен контрол” и на Регионално звено „Пожарна и аварийна безопасност” при Столична община.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано /чл.215, ал.7, вр.чл.195 от ЗУТ/.

Решението да се съобщи на страните, които не са присъствали при обявяването му на 26.11.2012 г. в 13.00 часа чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: